

Sb! 00 F

150
151

152

153

154

155

156

1. ?
2. Cabellus 00

H 00 V17

PROGRAMMA

In luctuosissimo funere primarij
adolescentis,

HENRICI IVLII A LIPPA,

*A Magnifico & clarissimo viro, dn. D. ADAMO
LVCHTENIO, artis medicae professore publi-
co, Prouicere rectore academiae
Iuliae,*

XVI. Kal. Xbr. P. P.

HELMAESTADI,
Ex officina typographica Iacobi Lucij,

ANNO clō. Iō. cXI.

**PROVICERECTOR ACADEMIÆ
IVLIÆ, ADAMVS LVCHTENIVS,**
artis medicæ D. & professor, academicæ iurisdictioni subie-
ctis, & beneuolis quibusq; lectoribus,
S. P. D.

Verba facturus de insperato & supra modum miserabili casu, prorsus apud animum hæreo, quemadmodum hoc negotium oratione tractem, aut etiam vnde mihi initium scribendi sumam, vt animo turbatis, & dolore deiectis, aut sapienti lectori utcumque satisfaciam. Occasio mihi sit, & amplissimus se campus aperiat ad deplorandam vitæ mortalium incertitudinem & miseriam. Hoc autem quidni & nobis liceat, factitatum omnibus sæculis in vniuerso terrarum orbe, primùm à poëtis, ab oratoribus, & scriptoribus, vt verbo dicam, omnis generis: è quorum monumentis si singula dicta quis coaceruet, volumen facillè conficiat. Neq; sapientes hac in re se aliter gesserunt, & prophetas legimus, passim ærurnas

rumnas humani generis alijs atq; alijs verbis de-
clarantes, deniq; regum sapientissimus, qui cum
quæ optima essent, aut censerentur, & ipsam sa-
pientiam possideret, cuius ille solius fuerat siti-
entissimus, in breuem hanc sed acrem exclama-
tionem erupit: HABEL HABELIM, HACCOL
HABEL הכל הכל הכלים הכל *Vanitas vanitatum,*
Et omnia vanitas. Quod si prima & summa o-
mnium, quorum quis mortalium particeps
queat fieri, habenda sunt in meris inanijs, quid
de minutis statuemus? quid de ijs, à quibus no-
strum vnumquemq; natura abhorrere iubet?
ad quorum saltem recensionem vel fortissimus
quisq; concidat aut cohorrescat. Quando vero
deplorationibus & lacrymis non solum nihil
proficitur, sed dolor, si interdum mollitur, poti-
us tamen augetur & propagatur; satius sit ab il-
lis omnibus oculos & animos aliò, aut saltem
ad solatij desiderium conuertere. Velit autem
lector sibi exponi casum miserabilem: qui hic
apud nos degunt, sciunt, quemadmodum pro-
prie id. Nouembr. primarius adolescens, HEN-
RICVS IVLIVS à LIPPA, amplissimi & pru-
dentissimi viri, GEORGI BVRCHARDI à

rub

A 2

LIPPA

LIPPA filius, vix ex ephelis egressus, magni
primùm ingenij, vt natus parentibus primarijs,
elegantia morum præditus, quòd à primis incu-
nabulis educatus, in bonis item litteris à puero
domi initio eruditus, & triennio abhinc sacris
musarum de more academico initiatus, aliquot
ante mensibus huc reuersus cum fratre mino-
re, GEORGIO BURCHARDO à LIPPA, no-
biscum cæpit viuere in academia Iulia: hic pri-
mæ expectationis adolescens, quo dixi die, al-
tera tertiæ à cæna hora, è foribus hospitis pro-
diens, cultro ad gulam ab adstante foribus vici-
næ domus confossus, ex illo vulnere repente
in via ante domum concidit, & pro dolor, eo-
dem temporis puncto, exspirauit. Hæc ita se
habere affirmatur ab omnibus. Nec longin-
quiorem hospitem his plura nunc docere atti-
net, neq; facillè fieri possit, rebus ne nunc qui-
dem nobis satis exploratis omnibus. Soli duo
erant præ foribus, etsi Lippius esse in viuis desi-
nebat: nec fuisset, qui in ædes referret, neq; stre-
pitus auditus fuerat: ancillula, quæ fortè quid
fieret, viderat, neq; prorsus tamen cognouerat,
intrò ilicò pertulit nuncium, quem neq; ipsa
dum

dum adhuc satis cognouerat: assurgitur, excurritur, accurritur ad exanimum: conturbari omnes, præ omnibus hospes, collega noster, CL. HENRICVS MEIBOMIVS, apud quem duos filios viuere & educari voluerat, ipsisq; pædagogum præfecerat, & litteratum & modestum, pater prudentissimus, de salute suorum, pro paterno affectu, semper sollicitus: verum humanæ prudentiæ vis non valet in omnium aduersitatum impetus. Itaq; etiam frustra & temerè plerumq; alij culpant alios, hoc factum, illud non factum oportuisse, ab exitu rei demum aientes: æquiores in medio relinquunt omnia, ni quem fortè omnis culpæ suspicione liberum censeant. Bonis de bonorum fide dubitare in mentem non venit. Vt vidit hoc Lippiadæ fatum Meibomius, quid non obstupuerit? atq; vbi se non nihil collegit, non mirum, quod & ipse copiosè lacrymas profudit: quod dignitatem boni constantisq; viri non minuit, non dubium idem humanitatis argumentum: nunciauit eadem hora omnia primo magistratui: ipse igitur absq; mora intempesta nocte adueni, si quid consulendum foret, aut faciendum. Non minus, quam

hospes & familiarissimi quiq;, condolere parentibus mœstissimis statim cœpit academia. Etenim senem Lippium, virum integerrimum no- uimus, nobisq; amicissimum cognouimus, & cum præsto esset duci serenissimo in aula, & ex quo sedem suarum fortunarum fixit in hac vi- cinia ad saltum Elmianum: neq; est quisquam nostrum, quin viri erga se beneuolentiam per- spexerit: gratulabatur academiæ, si qua affulge- ret felicitas, dolebat, si quid eueniret incommo- di, qualia his annis crebra sensimus: neq; nulla consilio & auctoritate constituit. Altera quo- que dolendi nobis, neq; ipsa leuis, caussa est, quod academiæ ex eiusmodi casibus malè audi- unt. Non minus enim, quàm regiæ & ciuita- tes, obnoxia sunt calumnijs academiæ: animadu- uertunt enim, & primi quiq;, & populus, in omnia, quæ geruntur in academijs: quæ præcla- rè fiunt, pleriq; non intelligunt, nec agnoscunt, etiamsi intelligant. Expectantur à nobis, & fla- gitantur, omnia perfectissima, quæ in mortaliū consuetudine sunt nusquam gentium: atq; hæc caussa est, quòd nullus vicus, nullus ordo est abs- que legibus. Sunt autem academiæ Iuliæ le- ges

ges latæ omnes bono consilio, cumq; ijs vt fit,
obtemperaretur negligentius, necessaria fe-
ueritas pridē accessit. Non conuiuere nos, ar-
gumento est, quòd nonnulli etiam de asperita-
te nostra queruntur, qua in modestos non vti-
mur, sed illa his patrocinaur, vt magistratum
debet: & porrò omnem operam dabimus, vt iu-
stitiæ & tranquillitatis publicæ ratio habeatur,
quàm accuratissimè fieri potest. In eiusmodi ca-
su, qui corrigi amplius non potest, quos ille
maximè afficit, quærendum est, quantum po-
test, & suggerendum solatij. Intelligit hanc
nostram non simulatam *συμπόλαι* in hac summa
mœstitia vir amplissimus, GEORG. BURCHAR-
DVS à LIPPA, & hoc erga se singulare studi-
um: cumq; in rebus arduis ab adolescentia du-
ci nostro seruerit, neq; ignoret instabilitatem
& vicissitudinem rerum humanarum, secunda
cum sinistris absq; dubio ipse comparat: cum-
que res secundas moderatè semper tulerit, neq;
nunquam antè itidem aduersas, hunc tristissi-
mum casum, vti virum fortem & prudentem
debet, ferat: & fert omnino, neq; aliud nobis
de ipsius constantia, atq; etiam pietate erga sum-
mum

num directorem omnium pollicemur: quo insciente nihil omnium fieri, statuere, atq; credere, sanctum est. Habet etiam, qui onus hoc, quantumvis grauissimum, vna ferant, præstantissimū fratrem, annis maiorem CHRISTOPHORVM à LIPPA in Dersem, & generum, HENRICVM IVLIVM à VVITTERSHEIM, virum nobilem, ICTum clarissimum: ambo ipsi statim præsto fuerunt, præsto etiam hodie sunt in deductione funeris, præsto porro erunt, quamdiu opus erit: hi simul ipsius incredibili tristitia deiectam matrem erigent: neq; deerunt his omnibus ecclesiastæ, qui tum vota ad Deum faciant, tum consolationes depromant è sacris myrothecijs. Cœlestibus autem oraculis & præceptis stare vniuersos oportet, ac ne quidem in minimo determinationi diuinæ reluctari cuiquam licet. Omnibus autem præcipitur, & ad omnes pertinet: Α Α Η Λ Ω Ν Α Χ Θ Η Β Α Σ Τ Α Ζ Ε Τ Ε: pertinet tamen secundum sanguine & affinitate proximos proximè ad omnes ordinis academici, quando & humanitatem & pietatem profite-mur præ omnibus, & præstare præ plærisq; debemus. Tribus verbis dicitur, quod fortè ad intel-

intelligendum obscurius sit , quàm existimes,
ad præstandum difficilius, quàm vt à pluribus &
religiosè obseruetur. Ad subeunda mutua o-
nera, cum suum vnusquisq; onus ferat, hic for-
tè grauius, illic leuius, nos offerre vltro iube-
mur, vt non solum compareamus, sed illa sube-
amus, non humeris, sed animis, studijs, consilijs,
& omnibus officijs. Reliquum fuerat, quod
hodiè agitur, vt exanime corpus sepulcro de-
more conderetur. Eas ipsas igitur longè caris-
simi filij reliquias, iam nunc parentes in monu-
mentum sibi suisq; à se conditum cum solenni-
tate cum lacrymis tristes inferunt. Schœ-
ningam enim perlatum fuit corpus: neq; no-
strum nulli illic vna procedunt. Nos in hac vr-
be, præsertim moniti & rogati hunc item hono-
rem honoratæ familiæ habeamus, vt frequentes
eadem hora in ædem sacram ad preces publicas
pijs cum cæremonijs prodeamus. Faciemus
humanissimis viris, amicis academiæ, hoc est,
nobis, officium non minùs debitum, quàm gra-
tum, sed nobismetipsis necessarium: vnde faci-
lè perspicitur, quod qui seruit bona fide alteri,
sibi seruit maximè, itaq; alleuat suum onus, qui

B

de

de onere alterius in se aliquid æquo animo suscipit. Vt autem seriò nos commendemus tradamusq; in clientelam patroni omnium maximi & certissimi, hic miserabilis casus nos monet, & tantum non obtestatur. Præter supplicationes, quas faciemus cum subiectione maiestati summæ debita, & vera minimeq; simulata pœnitentia, meminerimus & sequamur, quod omnibus in ore est, Paulinum illud dico ΑΚΡΙΒΩΣ ΠΕΡΙΠΑΤΕΪΤΕ. Est enim vnicuiq; nostrũ opus, & adprimè necessariũ, vt nequaquam cursum præcipitemus, sed lentè defixis in viam oculis vestigia firmiter plantis imprimamus, nec aliò aberrante animo. Iter namq; huius humanæ vitæ vniforme non est, neq; vllò loco periculo vacat, per deserta, per paludes, in lubricis, in asperis, vtinam nunquam in præcipitio, quod miseris crebro imminet. Itaq; nihil negligenter nobis agendum, perpetua, quantaq; fieri potest cura omnia: sed ope diuina multo maximè, quam promissit quidem benignissimus pater, sed à se idem peti etiam iussit, nos indies sub solemnum votorum clausulam petimus. Neq; solum enim varij casus vniscuiusq; ceruicibus
totis

totis sæpe populis imminent, sed etiam nobis
inter nos priuatim per inimicitias, publicè per
bella, exitia paramus: neq; non singuli culpam
fustinemus grauem, negligentia, petulantia, in-
dulgentia animi motuum, consiliorum prauita-
te: deniq; occasionibus fomenta suggerit Satani,
de quibus omnibus consulendæ sunt sacræ lit-
teræ, & audiendi auscultandiq; oraculorum cœ-
lestium interpretes. Vale lector beneuole.

Helmæst. in acad. Iul. XVI. Kal. Xbr.

clō Iō cXI.

ΜΗ ΕΙΣ ΕΝΕΓΚΗΣ.

*Q*uam miseri sumus in terris, quocunq; sub axe,
Sive casas humiles colimus, sive atria regum,
E cunis reliquum per vitæ, ad triste feretrum,
Vel culpa nostrapte, vel hostis fraudi manûue,
Vel diri genij technis, vel sorte maligna.
Nam genus hoc nostrum varij miserabile casus
Multimodis agitant hominum, quos antè videre
Nemo potest, & consilij auertere nemo:
Quales præcipites lapsus, subitaq; ruinæ
Fulmina de cælo, eontectæ rupibus vrbes,
Multaq; terribili fremitu maris obruta tellus.
Quid memorem funum, qui terra noxius balat ?

B 2

Quid

Quid varias pestes magnum per inane volantes,
Nec momentum abit, vt non plurima millia tollant.
Et tigres & apros, crocodilos, aspidas, vrsos,
Quæq; pijs musis non sunt venè cognita, mittam.
Namq; etiam ratione queunt aliquando fugari.
Illa sed haud video quo duro nomine dicam.
Quæ tanto imperio iubeant nos esse modestos:
Nos tamen inter nos studio mala plura ciemus:
Non domus est sine lite, nec est vicinia, non sunt
Oppida: seditio populos infestat & vrbes:
In campis equitum turmas peditumq; cohortes
Conspicias, reges compleverunt classibus æquor.
Cause sunt nibili, de rebus quæq; caducis,
(Et pro quaq; placet cuiuis occasio quævis)
Imperium, vel opes, vel honor, sceptriq; cupido,
Vel rabies animi, vel turbandi vna voluptas:
Namq; hodie, quæ sint verè bona, nemo requirit,
Qui faciat, summis ita sit ludibrio, vt imis.

Lexvvn9 Legm9

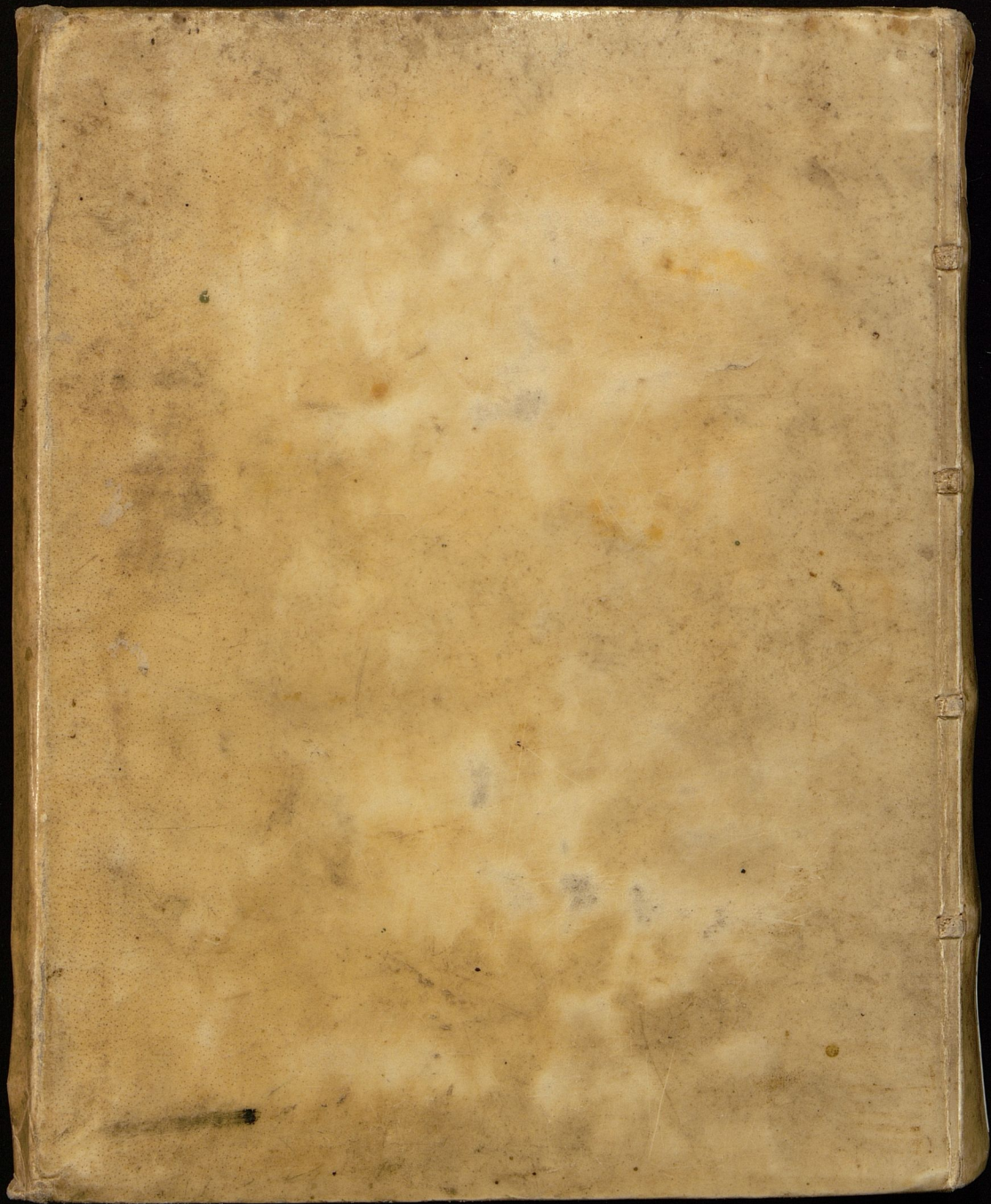
155592

X2204159

VD 17

PROGRAMMA

In luctuosissimo funere primarij
adolefcentis,

HENRICI IVLII A LIPPA,

*A Magnifico & clarissimo viro, dn. D. ADAMO
LVCHTENIO, artis medica professore publi-
co, Prouincerectore academia
Iulia,*

XVI. Kal. Xbr. P.P.

HELMÆSTADĪ,

Ex officina typographica Iacobi Lucij,

ANNO clō, lō, cXl.

